

Autor: Craig Fraser

Paján na radost, boj, pravdu a nezkaženou dokonalost mládí

Všechno a všichni na celém světě utrpěli, když byla – na základě výsledků 2. sv. války – tradiční evropská kultura svržena a zadupána do prachu. Konec války, pád Německa a Itálie a následné vyhlazování a popravy (často v lesích a škarpách východní Evropy) zbytků sil Osy zvěstovaly vítězství komunismu a kapitalismu, zatímco se tyto dva bloky hotovily k dalším 40 letům války. Bez ohledu na propagandu Studené války, podle níž svobodný svět hrdinně vzdoroval rudé hrozbě, muselo být každému s více než dvěma mozkovými buňkami zjevné, že válka už byla ztracena dávno předtím, kultura zemřela a nastal čas neomezené dominance ekonomiky – jediné co zbývalo rozhodnout, byla „volba“ mezi životem v sovětské společenském zřízení nebo kapitalistickém lichvářství. Z obav před srovnáním se španělskou Falangou, německým národním socialismem a italským fašismem bylo v průběhu uplynulých 70 let z evropské kultury vypreparováno vše vznešené a zdravé. Krok za krokem – přes svobodnou lásku a drogový opar 60. let, nemilosrdné násilí namáhavého pochodu komunistických let 70., skrz hedonistickou a bezohledně pornografickou sebevraždu let 80. do žvásty o „jednom kmeni“ a extází prosáklé poslední dekády 20. století – jsme skončili s monokulturou prostou *jakýchkoliv* vykupujících vlastností.

Aby zajistili, že z obávaného nacismu a fašismu nepřežilo zhora nic, a že lidé nadobro zavrhlí veškeré zbývající impulsy a sklony k pronikání do světa Tradice, vyžadovali komunističtí a kapitalističtí podvodníci bezvýhradnou loajalitu k jejich vizi mírumilovné celosvětové utopie. Jen hrstka správně nahlédla na kompletní schéma věcí – tedy globální dystopii, jen stěží se vyhnuvší obecnému úpadku do divoštví Třetího světa – což svědčí o tom, že 2. světová válka jednoznačně představovala konec hesiodovského Železného věku a začátek velmi krátkého a velmi brutálního Věku olova.

Celá moderní kultura směřuje k pornografickému (zne)užití veškeré terminologie. Ženy byly degradovány do role sexualizovaných objektů, určených k brutálnímu podmanění stovkami penisů ze všech možných úhlů a cíle promiskuitního pohlcení – zároveň má však každá žena „právo“ být přijata taková, jaká je – a vzpírat se tomuto projevu „svobody jednotlivce“ vede

k palčivé nenávisti, vycházející ze všech oblastí společnosti. Žena dualisticky zaujímá pozici nové feministické bohyně, jíž se není možno bez vzplanutí hněvu stáda dotknout – a zároveň bezduchého kusu masa, dobrého tak akorát k rychlému uspokojení nízkých pudů masy.

Z mužů se pak staly bezpohlavní buzny, cíleně zbavené jakékoliv zbytkové mužnosti, stvoření bez hrudí a ostrých rysů, které dříve symbolizovaly slávu jejich lidu. Obecně spadají do dvou kategorií: nemyslíci pávi, tupě se natřásající cestou z pedikúry do posilovny, kde se snaží o ještě větší souznění s mýtem celebrit – pokud je na břicho pekáč buchet, není nedostatek inteligence na škodu; druhá kategorie pak působí jako inverze první: muž coby vystrašené děcko, zbabělý eunuch, srab nejhoršího duhu, prostý přesvědčení a vznešenosti, jehož inteligence se zakládá na míře dovednosti ironicky papouškovat nejnovější zprávy. I v momentech rozhodujících o životě a smrti jsou jeho pěsti slabé a měkké, je vestibulem, toaletou, odkladištěm veškeré neřesti, nemocí a mátožného pochodu smrti toxickou dobou.

Nebývalo tomu tak ale vždy, a i Železný věk (*kalijugu*) ještě obývaly zbytky nedokonalých, ale přesto maskulinních mužů, procházejících rozpadajícími se chodbami mezi zašlými hrobkami – i ti však pomalu vymizeli, a nyní jsou kriticky ohroženým, vzácným druhem. Jak se tento věk nachýlil ke konci a my znovu vstupujeme do Věku Pravdy (*satjajugy*), musíme projít letným Věkem hrdinů. Ten proběhne podobně rychle, jako předcházející Věk olova: jen brutální a krátká perioda jedné generace, v níž bude veškerý liberalismus a globalistické vykořisťování – konečně – divoce a násilně uložen tam, kam patří: do hrobu. Celý proces neodstartuje pevně daným datem nebo událostí, bude stvořen v rukou hrstky mužů a žen, kteří nesou pochodeň jeho osvětlení. Předvojem Tradice nebude nikdo jiný, než její synové; a i když vzhlédneme ke hvězdám a vyhlédneme Kalkiho a Sargona, hluboko v našich srdcích známe pravdu – odpověď se skrývá v nás, v neuhasitelném ohni Siddhártově.

Zprvu se vzpoura bude odehrávat uvnitř, a postupně bude postupovat směrem ven: ke konečnému cíli znovuzískání moci nad naším osudem. Tato stupňovitá revoluce se odehrává v méně a méně metafyzických vrstvách, dokud nedosáhne formy spiritualitě nejodlišnější, tzv. „stav“, který Nietzsche tak haněl kvůli absenci lidských rysů – který se však ve správných rukou může stát nástrojem Nadčlověka, anti-Státu, dokonalého Státu (srovnej s **pravým Státem** [*vero Stato*] Franca Fredy – pozn. red. DP).

Duch

Revoluce musí jako první proběhnout v duši, a ateista je tím nejhorším a nejodpornějším, čím se může tradicionalista nazvat. Evropané nahlíží na všechno optikou duše, a tak znamená zavržení spirituality i zavržení našeho osudu a jeho vydání do rukou bolševika, který jest ateistou *par excellence*; stoupenec komunistického kultu zavrhl svou duši a oddal se stavu bdělého očistce otrocké dystopie. Tradicionalista umí nalézat vznešené ve všech proudech; umí nacházet pravdu dokonce i v **germanizované katolické** nebo protestantské doktríně; správným smýšlením lze i cesty nepřítele využít k získání mystického prožitku.

Mysl

Po revoluci ducha následuje revoluce mysli: zničení marxistického nervového naprogramování, přeorientování a navrácení myšlenkových procesů Tradice do původní podoby. Naše reakce – založené na neuróze cizího národa – jsou naprosto destruktivní a musí být zavrženy; zakládáme naše myšlení i akce na bojových a aristokratických základech, což má v první řadě za následek zvětšení moci, výsad a tvořivosti našeho kmene. Každý jiný kmen na zemi takto smýšlí zcela instinktivně – pro evropského člověka to však bude představovat revoluční čin. Mysl představuje bitevní pole, na němž jsme měli vždy převahu, jak stále zjevněji vychází najevo při pohledu na náš směšný západní vzdělávací systém. Rudí nečtou a při „myšlení“ tak musejí spoléhat na státem chrlenou propagandu. Čtení Guardianu, Independentu ani online zpravodajství z vás ale neudělá vzdělance o nic víc, než přečtení knížky o archeologii doby ledové paleolitického člověka. Mysl funguje jako sval, zbraň, již je třeba neustále ostřit opakovaným čtením našeho duchovního a myšlenkového jádra (korpusu). Evropané vytvořili nejvelkolepější lidstvu známou literaturu, naše filozofická a politická díla hravě snesou srovnání s jakýmkoliv jiným národem či rasou – a všichni bychom je měli číst a snažit se je pochopit. Znovu s uspokojením prohlašujeme, že původní řecké gymnázia (*gymnasion*) byly spojeny s knihovnami.

Tělo

Doplňek ke sochání intelektu představuje i formování třetí sféry naší revoluce: těla. Zde vede hlavní bitevní linie naší revoluce standardů krásy. Ošklivost je hříchem, obezita zločinem a nedostatek zdatnosti a o ochoty vyžadovat dokonalost – herezí proti bohům našich předků. V naší oslavě krásy coby náboženského svědectví ční Řecko a Řím nade všemi: bohové svalů a eroticismu, dokonalých ňader, hladké pleti, bujných kštíc, širokých ramen svírajících meče a štíty – v řecké estetice nenacházíme ani stopy otrockého ducha. Centurion Method vyžaduje nejjednodušší podobu zdatnosti a jednotu mysli/těla/ducha v podobě cvičení, které odhalí slabost a zaměří se na ni, dokud slabostí být nepřestane. Pokud si dokážete najít čas na čtení a formování svého okolí a stylu do preferované podoby, jistě byste si měli najít čas i ke zdokonalování těla, které budete obývat po zbytek svých dní.

Po revoluci duše, mysli a těla může člověk Tradice začít přeměňovat svůj domov a své okolí k obrazu svého vnitřního boje. Pro pochopení nám nejlépe poslouží příklad z islámské doktríny, která rozlišuje vnitřní a vnější svatou válku (*džihád*), jež se navzájem doplňují. Za vnitřní džihád se pokládá duchovní boj proti neřestem a pudům, za ovládnutí tužeb a slabostí. Vnější džihádem se pak rozumí boj proti vnímaným nepřátelům islámu a božích služebníků. Islám pochopitelně představuje – coby náboženství semitských otroků – pouze chabého nositele takto vznešených ctností, ale přesto v jeho jádru vidíme interpretací Tradice a aplikací vlastního válečnického náhledu skutečné mužství (*vir*). Bojujeme vnitřní válku proti vlastním slabostem, neuróze a naprogramování Železného věku – tím překonáváme demona *kalijugy*, sídlícího uvnitř našich nejniternejších obav. Tak šíříme válku kolem sebe a vnější konflikt nabývá na intenzitě. Jeden člověk, ovládnuvší své tělo a oslavující Řím coby zářný příklad lidské dokonalosti znamená pro stát nanejvýš obtížný hmyz; tisíc v sevřeném šiku stojících mužů, jednohlasně volajících po návratu Říma k jeho původní slávě a velikosti, už je revolucí – což nás dovádí k poslední úrovni revolty: pospolitosti a národu.

Jak se lidé Tradice začnou spájet do kmenů a skupin – setřásajících škůdce, parazitující na

jejich obavách - revoluce překračuje úroveň prosté sebekontroly a sebeuvědomění a postupuje k extrémně nebezpečné přeshraniční jednotě, směřující k světovému probuzení. Sovětská kabala, stojící na vrcholu a ovládající globální ekonomické elity, nebude nečinně přihlížet, jak celé komunity zavrhnou marxistický narativ a znovu pro sebe získávají svou vlastní půdu; v jistém momentě dostanou na výběr: pokleknout nebo přijít o hlavu. Kdo by snad doufal v mírumilovnou cestu k dosažení vítězství, ať si pro vizi budoucnosti, kterou by nám v dalších 25 letech naší kapitalisticko-komunističtí náčelníci gulagu rádi uchystali, přečte Londonovu *Železnou patu*.

Namísto nekonečného opakování stejných frází, v naději, že se nakonec uchytí, musíme výše popsané přetavit ve skutečný akční plán. Získat zpět naše těla je první věcí, na níž se musíme všichni shodnout - k revoluci musí přirozeně směřovat rození aristokraté. Revolta musí být stylová a nádherná, vznešená a elitářská, nesmí se však smrsknout na módní vlnu, k níž se může příslušným stylem oblékání přidat kdejaký hlupák. Naše Tradice se šíří prostřednictvím duše a spartánská duše je vyjádřením dokonalosti. Marxisté své revoluce 60. a 70. let uskutečnili na vlně drog a „volné lásky“, čímž se jim podařilo podvrtně spojit v očích mladých sex a štěstí a s myšlenkami marxismu. Totéž platí i pro naši revoluci - s tím rozdílem, že my říkáme pravdu. Neredukujeme muže a ženy na ekonomické ukazatele, *povyšujeme* je do jejich náležitých pozic: vyjádření jejich předků a bohů. Místo propagace promiskuity, nevěry, drogové závislosti a národní sebevraždy budeme oslavovat mateřství, kmenovou solidaritu, radost a pravdu v oslavě krásy jednotlivce.

Stejně rozhodně jako zavrhneme iluzi marxismu coby sexy revoluční ideje (každý, kdo vnímá bolševiky nebo menševiky jako přitažlivé nebo stylové, je imbecil), stavíme se i proti zatuchlému, slabému a bezpohlavnímu konzervatismu 19. a 20. století. Zničení marxistické vymývární mozků neznamena návrat k ani přijetí toryismu blbů typu Thatcherová a její do obleků navlečené konzervativní svity - jejich odpovědnost za zničení Evropy není o nic menší, než ta našich nejhorších nepřátel. Zrádci z tzv. revolučně konzervativního hnutí skutečně uškodili idejím Tradice a skutečnému obrození římské aristokracie víc, než by se kdy marxistům snilo.

Radost! Láska! Sex a násilí! Pryč se zatuchlinou, zaprášenými - z mauzolea britského imperialismu vytaženými - relikty minulosti, vztyčenými jako modly ve starých chrámech obchodu a korupce. Ctíme mládí, krásu a oheň touhy, žádající právě ty věci, které marxisté i kapitalisté unisono nenávidí; představujeme mimo levo-pravé dělení stojící, do srdce celého zpolitizovaného způsobu ekonomického myšlení řezající nůž. Sereme na vaši Listinu základních práv, chceme **vaskularizaci**. Do hajzlu s vašimi plány na ekonomický růst - my chceme zbraně a nože. Do hajzlu s vašimi bankety ve fracích - my chceme oslavu krásy u ohňů prostřednictvím tvrdosti a krajnosti.

Ohně Říma kdysi zachvátily celý kontinent a zachvátí jej znovu, jak se v našich národech, společenstvích, tělech, myslích a především duších střetnou dva odvěké způsoby myšlení - což Nietzsche označil za věčný boj:

„Řím proti Judeji, Judea proti Římu.“

Úvaha Craiga Frasera vyšla původně na stránkách Sigurd Strong.

